

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΕΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας."

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοτῆμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία στιγμή. — Κλείς (ὑπὸ δοῦξ Ξανθίππης Καλοσύπης). — Ἡ ἔργασία (ἐκ τῶν τῆς Ἀγανίτης Μαζαράκη). — Πῶς πίνομεν (ὑπὸ Μαρίας Νεῦ ἰατροῦ). — Γυνακεῖος Κόσμος (ὑπὸ Φιλοκάλου). — Θεάτρον. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Πραγματευθῆτε ἐλαφρόν τι ζήτημα, γράφει συνδρομητριά μας, ἐλαφρὰ ὑπογραφομένη. Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς — ἐπιθυμοῦσαι καὶ τὰς ἐλαφρὰς ἔτι συνδρομητριάς μας νὰ εὐχαριστήσωμεν — εἰς ἀναζήτησιν ἐλαφροῦ ζητήματος, ὑπὸ τὴν ἄμεμπτον, ἐννοεῖται, σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἐν βλέμμα πρὸς τὸ ἄπειρον καὶ ἰδοὺ ἓν νέφος λευκόν, ὡς τολύπη βάμβακος, διασχίζον τὰς κυανὰς ἐκτάσεις. Εἶναι ἐλαφρὰ τὰ νέφη, διανοούμεθα, ἀφοῦ πετῶσι μετὰ τόσης εὐκολίας καὶ τόσον ὑψηλά. Ἄλλ' ὑπάρχουσι, φεῦ! καὶ μαῦρα νέφη κατερχόμενα πολὺ χαμηλά, ἐφαπτόμενα τῶν βουνῶν καὶ στενοχωροῦντα, βρῦνοντα, πιέζοντα γὰς εὐαισθήτους καρδίας. Ἐπειτα ὁποῖα ἐκτάσεις διασχίζουσι τὰ νέφη ταῦτα, οἱ ἑνεργεῖται οὗτοι ταξιδιωταί, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἔμβλημα, τὸ σύμβολον τῶν ὀνείρων, τῶν ρεμβασμῶν, ἄλλοτε λευκοροδίνα ὡς ἡ ἐλπίς, καὶ ἄλλοτε μαῦρα καὶ σκοτεινά, ὡς ἡ ἀπελπίσις. Καὶ ἐπειδὴ νομιζομεν ὅτι εἶναι κακὸν νὰ ρεμβάζῃ καὶ ὀνειροπολῆ τις, ἀφίνομεν τὰ νέφη ὡς θέμα ἥμισυ ἐλαφρόν.

Ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου ψαύει τὸ μέτωπόν μου. Εἶναι ἄρα ὁ ἄνεμος ἐλαφρόν τι. Ἡ πνοὴ τοῦ βορρᾶ ἢ τοῦ ζεφύρου δὲν παρασύρει πολλὰς βαρῦτατα σώματα. Ἐπειτα ἂν εἰξεύραμεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνέμων, πόσους ἄρα ἐν τῇ πνοῇ των θὰ ἠκούομεν βρεῖς στεναγμούς, πόσους ὀλοφυμούς καὶ δάκρυα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς καταιγίδας, ὡς τὴν ἐν τῇ Αἰνιάδι τοῦ Βιργιλίου τόσον θαυμασίως περιγραφομένην. Ὅποια εἰκὼν ποιήσεως! Πάντες οἱ ἄνεμοι ἐξορμοῦντες, καὶ συνταράτ-

τοντες ἀγρίως τὴν θάλασσαν καὶ ὁ Ποσειδῶν ἀπαθής, ὑψῶν τὴν ἤρμον κεφαλήν του ὑπερθεν τῶν ἐξηγηριωμένων κυμάτων..

Ἡ βιογραφία ἐλαφρὰς καὶ πολυχρώμου ψυχῆς θὰ ἀνταπεκρίνετο ἴσως κάλλιστα εἰς τὸ θέμα μας. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως περιπέσω εἰς μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον μελέτην. Φαντάσθητε πόσους μυροβόλους κήπους πρέπει νὰ διατρέξω, πόσας ἐρωτήσεις νὰ ἀπευθύνω πρὸς τοὺς χιονώδεις ἰάσμους, τὰ ἀκτινοβόλα χρυσάνθεμα, τὰς λευκὰς μαργαρίτας καὶ τὰς ὑπερηφάνους ὡς ἐκ σπρικοῦ ἐπιγνόου καμελίας; Φαντάσθητε τὰς μυστηριώδεις ἐκμυστηρεύσεις τῶν μεγαλοπρεπῶν κρίνων, τῶν θελκτικῶν ἀνθεμίδων, τῶν πυριφλεγῶν μηκώνων, τῶν δειλῶν ἴων καὶ λευκανθέμων; Καὶ τῶν ρόδων; Τῶν ρόδων, ὧν αἱ φυλαὶ καὶ τὰ εἶδη εἶναι ἀναρίθμητα, ἀπὸ τοῦ ἑκατονφύλλου μέχρι τῆς ἐγλαντίνης, τῆς ἀρχικῆς ταύτης προγόνου τοῦ ἀπεράντου τῶν ρόδων βασιλείου. Ὅλα τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἔτι κατέχουσιν ἀνά ἓν μυστικὸν τοῦ βίου τῆς πολυχρώμου ψυχῆς, ἥτις τόσον φιλαρέσκως παίζει ἐπὶ τῶν πετάλων των. Εἶναι μακρὰ λοιπὸν καὶ περιπετειώδης ἡ ζωὴ τῶν ψυχῶν, καὶ ἴσως βαρύνει περισσότερον ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τοῦ καλοῦ, ἢ ἐκείναι, ἃς ὁ Πλάστης ἐνεφύσησεν εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν δημιουργημά του.

Μία ἀκτίς ἡλίου εἰσδύτασα διὰ τῆς χαράδρας τοῦ ἡμικλείστου παραθύρου μου καὶ τρεμοσβύνουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, μοὶ δίδει τὴν ιδεάν νὰ γράψω περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἔργον μοὶ φαίνεται ἀνώτερον τοῦ δυνατοῦ, ἀφοῦ ἡ γραφὴ μου δὲν εἶναι οὔτε χρυσῆ, ἀλλ' οὔτε ἀργυρὰ τοῦλάχιστον.

Ἀρχίζω νὰ ἀπελπίζωμαι. Εὐτυχῶς τὸ ὥρολόγιον σημαίνει τὰς ὥρας. Εὐρον, ἀναφώνῳ. Τὸ θέμα μου ἔσται ἐλαφρότερον τῆς ψυχῆς, τῆς ἀκτίνας, τοῦ ἀνέμου, τοῦ νέφους.

Θὰ ὀμιλήσω περὶ μιᾶς κόρης τοῦ χρόνου, τόσον ἐλαφρὰς, τόσον μικρᾶς, τόσον ἀδιοράτου καὶ ταχείας, ὥστε ἀπαιτεῖται ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐξήκοντα τοιοῦτων, ἵνα ἡ ἐκτόπισις τῆς βελόνης τῶν ὥρολογίων μας κατχοστῇ κάπως ἐπαισθητή. Ἡ κόρη αὕτη ὀνομάζεται *Στιγμή*.

Ίδου αὐτὴ γενωμένη διαφανής, ρευστὴ σχεδὸν ὡς κρύσταλλος ἀποσυντιθέμενος εἰς ἀτόμῳ. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὴν διασχίζουσι καὶ τὴν χρωματίζουσι. Εἶναι τόσον λεπτοφυής, ὥστε ἐν τίποτε ἠδύνατο νὰ τὴν καταστρέψῃ. Καὶ ὁμως τὸ Σύμπαν, ὁ Κόσμος ἀποκαλύπτεται πρὸ αὐτῆς μετὰ περιδεοῦς σεβασμοῦ. Μήπως ὄλαι αἱ στιγμαὶ τοῦ χρόνου δὲν συντελοῦσιν εἰς σχηματισμὸν τῶν αἰώνων, ὡς αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος εἰς σχηματισμὸν τῶν ὠκεανῶν, καὶ δὲν φέρουσι διὰ τοῦτο τὴν θείαν σφραγίδα;

Ἡ λεπτοφυὴς αὕτη τοῦ χρόνου κόρη εἶναι τόσον ὠραία, ὅσον καὶ περιεργός. Ἐξετάζει, μελετᾷ, πᾶν ὅ,τι ζῆ καὶ ἀποθνήσκει, πᾶν ὅ,τι χαίρει ἢ θλίβεται περὶ αὐτήν. Οὐδὲν ἄλλο τὴν ποτεῖ, ὅσον ἡ θεὰ τοῦ τάφου τοῦ παρελθόντος, ἐνῶ εὐρίσκονται συσσωρευμένα τόσα μικρὰ καὶ φωτεινὰ ὡς ἐκείνη σώματα, αἱ προὔραξαι αὐτῆς στιγμαὶ. Παρὰ τὸν χαλινόντα τοῦτον λάκκον ἴστανται οἱ τὸ ἀπολεσθὲν παρελθὸν κλαίοντες ἄνθρωποι, μεμφομένοι ἑαυτοὺς διὰ τὰ ἀνεπανόρθωτα σφάλματά των καὶ ὀλοφυρόμενοι ἐπὶ τῇ ματαίᾳ καὶ ἀσκόπῳ ἀπωλείᾳ στιγμῶν πολυτίμων, αἵτινες παρήλθον ἀνεπιστρεπτεῖ.... Αἰφνης ἡ μικροσκοπικὴ συλφίς αἰσθάνεται ῥίγος διατρέχον τὸ σῶμά της καὶ παγόνον τὴν καρδίαν της. Θὰ ἀποθάνω, ἀνακράζει ἐν ὀλοφυρμῷ. Καὶ μεταμελεῖται δι' ὅ,τι κακὸν ἐπροξένησεν ἢ παροδικὴ ἐν τῇ ζωῇ διαμονὴ της, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου τὴν παρηγορεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι κατέστησε πολλοὺς εὐτυχεῖς, ὅτι ἐπέπνευσεν ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν, ὅτι ἔρριψε σπόρους ἀγαθοῦ, οὗς αἱ ἐπίγονοί της δύνανται νὰ καλλιεργήσωσι.

Δὲν εἶναι λοιπὸν τόσον μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πρᾶγμα μία στιγμὴ ἐν τῇ μακρᾷ καὶ ἀτελευτήτῳ τοῦ χρόνου πορείᾳ, ἀφοῦ πολλὰ καλὰ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ κακὰ δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐξ αὐτῆς. Ἄς τὸ ἀναλογισθῶσι καλῶς ὄλαι ἐκεῖναι, αἵτινες ἀνιώσασιν καὶ πλήττωσασιν ἀριθμοῦσι τὰς ἀνωφελεῖς στιγμὰς τῆς ζωῆς των. Ἄς τὸ ἀναλογισθῶσιν ὄλαι ἐκεῖναι, αἵτινες περικλείουσαι ἑαυτὰς εἰς τὸ ἀπόρητον τοῦ ἐγωῖσμοῦ τείχος δημιουργοῦσι δυστυχεῖς τὰς στιγμὰς τοῦ ἀνιαροῦ βίου των.

Καὶ ἀνήκουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων αἱ γυναῖκες αὐταί. Τὸ χρῆμα εἰσάγεται καὶ κυκλοφορεῖ ἐν τῷ οἴκῳ των, χωρὶς οὐδόλους νὰ συντελέσωσιν εἰς τοῦτο. Ἡ οἰκιακὴ μηχανὴ λειτουργεῖ ἄνευ τῆς ἰδικῆς των βοήθειας. Τὰ τέκνα των ἀνατρέφονται καὶ ἐκπαιδεύονται διὰ ξένης ἐπιβλέψεως καὶ ξένων φροντίδων. Ἐμαθὴν γράμματα καὶ δύνανται δι' ἀναγνώσεως σκοπίμου νὰ παρακολουθήσωσι τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν ἢ τὸ μέλλον τῶν λαῶν καὶ κοινωνιῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ πράττουσιν. Ὑπερθεὶν αὐτῶν ἐκτείνεται ἀχανῆς ὁ οὐρανὸς ὁ στεγάζων τόσας θλίψεις καὶ δυστυχίας, καὶ πικρίας καὶ πόνους, καὶ δὲν χρησιμοποιοῦσιν αὐταὶ οὔτε μίαν ἐκ τῶν πολυτίμων τοῦ βίου στιγμῶν, ὅπως καταπραῦνωσι μίαν θλίψιν, στεγνώσωσιν ἐν δάκρυ, ἀνακουφίσωσιν ἕνα πόνον.

Καὶ αἱ στιγμαὶ, ἄς διέρχονται χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, γίνονται πολλακίς πρόξενοι τοῦ κακοῦ. Εἰς αὐτὰς ὀφείλεται ἡ κακολογία, ἡ συκοφαντία, ὁ φθόνος, ἡ ἐπιπολαιότης, ἂν μὴ καὶ ἡ διαφθορὰ τῶν ἡθῶν. Εἰς αὐτὰς ἡ σκληρότης καὶ ἡ ἀναισθησία. Εἰς αὐτὰς ἡ μόνωσις, τὸ μῖσος, ἡ ἀνία, ὁ φοβερός οὗτος σάραξ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Μιμοῦνται τὴν στιγμὴν, ἥτις ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστικὴ ἀτενίζει πᾶν τὸ περὶ αὐτήν, ἀρκουμένη εἰς τὴν ὑποκειμενικότητα τοῦ ἀτόμου της, λησμονοῦσαι ὅτι ὡς ἐκείνη, ἐξῆλθον τοῦ

χάους τῆς ζωῆς με σκοπὸν καὶ προορισμὸν, ὃν ὀφείλουσι νὰ ἐπιτελέσωσι, πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὸ χάος τοῦ θανάτου.

Ἄς τὸ σκεφθῶσι καλῶς ὄλαι ἐκεῖναι, ἄς ἀφίνοι ἀδιαφόρους καὶ ἀναισθητοὺς ἡ τύχη τῆς πτωχῆς καὶ ἐγκαταλειμμένης ἐργάτιδος, τῆς ὄρφανῆς καὶ ἀπροστατεύτου κόρης, τῆς πασχούσης καὶ ταλαιπωρουμένης ἐν ὀδύνῃ καὶ σπαραγμῷ χήρας μητρὸς. Ἄς ἀρχίσωσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐπωφελῶς τὰς στιγμὰς των, ὅσαι δὲν τὸ ἔπραξαν μέχρι σήμερον. Θὰ παύσωσιν οὕτω αὐταὶ νὰ διαρρέωσιν ἀνιαραὶ καὶ μονότονοι.

Πληθὺς φιλανθρωπικῶν γυναικείων σωματείων ἀσφυκτιᾷ ἐν στενῷ κύκλῳ δράσεως, ἐλλείπει πόρων, ἐλλείπει γυναικείας προθυμίας, γυναικείας συνδρομῆς. Ἄς προσέλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς αὐτὰ. Ἄς ἀκολουθήσωσι τὸ εὐγενὲς παράδειγμα ἐκείνων, αἵτινες εἰς τὴν πρώτην ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἐπέκλυσαν πρόθυμοι καὶ γενναῖοι προσέρχονται.

Δὲν εἶναι πάντοτε ἀνάγκη νὰ διαθέσῃ τις χρηματικὰ ποσὰ πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ καλοῦ. Τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον ἔστω μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις. Τοιαῦτα σχολεῖα ἠδύνατο νὰ λειτουργῶσιν ἀνά τὴν Ἑλλάδα ὅλην, ἐὰν γυναῖκες με καρδίαν καὶ με ὀλίγην αὐταπάρνησιν ἀνελάμβανον νὰ θυσιάζωσιν ὀλίγας ὥρας τῆς ἀσκόπως διερχομένης Κυριακῆς των εἰς τοῦτο. Θὰ εἴχομεν οὕτω βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία γυναικῆς τοῦ λαοῦ, ἐχούσας συνείδησιν τοῦ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ τοῦ βίου των, μητέρας ἐννοούσας τὰ πρὸς τὰ τέκνα καθήκοντά των, καὶ ἐμπνεούσας εἰς αὐτὰ τὸν πρὸς τὴν θρησκείαν σεβασμὸν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην. Οἱ φόνοι καὶ οἱ ἀλληλοσπαραγμοί, ἐξ ὧν καθ' ἑκάστην ἀδικίως δεκατίζεται ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς θὰ ἐμετριάζοντο καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου οἱ χωρικοὶ μας, οἱ εἰς τὰ κτηνώδη μόνον ἐνστικτὰ των ἀφιέμενοι σήμερον, θὰ παρουσίαζον τὸν τύπον ἀνθρώπων ὁπωσδήποτε πολιτισμένων.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι εὐφρεῖς, φιλομαθεῖς. Διψοῦν μαθήσεως καὶ ἐπωφελοῦνται τῆς διδασκαλίας τῆς Κυριακῆς πολὺ περισσότερον, ἢ αἱ καθ' ἑκάστην εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶσαι. Ἡ τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τελομένη ἐξεταστικὴ δοκιμασία θὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μας τούτου. Ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν διὰ τὰς ἐργατίδας μας ταύτας δῶρων δὲν ὠρίσθη ἔτι. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν τὴν πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς μας ἐπέκλυσιν μας. Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν μᾶς δώσωσιν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων τούτων μαθητριῶν μας γίνεται μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεκτόν. Καὶ παλαιὰ ἔτι φορέματα, ἐσώφρουχα, ὑποδήματα εἶναι καλὰ δι' ἐκείνας, αἵτινες στεροῦνται τῶν πάντων.

Εὐγνωμονοῦμεν δὲ ἐκείνας καὶ ἐκείνους, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἔσπευσαν εἰς τὴν παράκλησιν μας ἀποστείλασαι:

- Ἡ ἀγαπητὴ συνοργάτις μας κ. Ἀνθίπη Παλαμῆδου δρ. 25
- Ἡ ἐκ Βώλου κ. Γεωργιάδης ..... » 5
- Ἡ κ. Ποράντης ..... » 5
- Αἱ κ. κ. Ἐλένη Πάλλη καὶ Οἰκονόμου: 25 πῆχ. μάλλινον ὕφασμα, 25 βαμβάκερον καὶ ἐν περιλαίμιον.

Ἐπειδὴ στεροῦμεθα σημειώσεών τινων ἀπαραίτητων διὰ τὴν συνέχισιν τῆς βιογραφίας τῆς Ἐλένης Βάσσου, ἀναβάλλομεν αὐτὴν διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΚΛΕΙΣ!

Εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, ἠγείρετο ἡ βρουσκεπὴς τῆς Κλειδος καλύβη.

Ὁ κισσὸς καὶ ἡ ἀγράφμηλη περιζώνουον χαριέντως τοὺς τοίχους καὶ ἐκάλυπτον ἅπασαν τὴν ὀροφὴν αὐτῆς.

Αἱ ροδωνιαὶ ἡρωμάτιζον τὸν ἀέρα περὶ αὐτήν, κρυσταλλώδης πηγὴ διασκορπίζουσα τὰ ἀργυροειδῆ νάματά της ὑπὸ γλῶσσην σμαραγδίνην διέχευε δρόσον τερπνοτάτην, ἐνῶ τὰ πυκνῶς πεφυτευμένα δένδρα, διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων διὰ τῶν ὀποίων ἐναρμονίως ἐψάλλον τὰ πτηνὰ, ἐχρησίμευον ἀντὶ τείχους εἰς τὸ χαρῖεν ἐκεῖνο κρησφύγετον.

Ἐκεῖ ἔζη μόνη ἡ Κλεῖς βίον ἀγροτικὸν ὡς βασιλεῖς τῆς φύσεως, ἔχουσα ἀοράτους φύλακας τὰς νύμφας τοῦ δάσους τὰς ἀναδόχους αὐτῆς.

Πρωῖαν τινὰ 18 ἔτη πρότερον, μόλις ἡ Ροδόπελος Ἡὼς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος βάφουσα τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τοῦ οὐρανοῦ διὰ τοῦ γλυκυτάτου αὐτῆς ροδίνου χρώματος, ἅπασαι αἱ νύμφαι τοῦ δάσους ἐξώρμησαν ἀπὸ τῶν γλαφυρῶν αὐτῶν σπηλαίων καὶ διεσκορπίσθησαν ὡς σμήνη χρυσαλλιδίων ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἄλλ' ἐνῶ ἐπέδιδοντο εἰς διαφόρους συνήθειας εἰς αὐτὰς παιδιὰς, αἰφνης κλαυθμυρισμοὶ βρέφους ἐπληξαν τὰ ὠτά των, καὶ μετὰ μικρὰν ἔρευναν εὔρον παρὰ τὴν ρίζαν πυκνοφύλλου δένδρου, νήπιον εὐτραφέες, ροδαλόν, καὶ τόσφ θαυμασίως ὠραῖον, ὥστε ἅπασαι αἱ νύμφαι ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, τὸ ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τὸ ἠσπάσθησαν μετὰ θαυμασμοῦ.

Τὸ βρέφος κατὰ συνέπειαν υἱοθετήθη ὑπὸ τῶν νυμφῶν, αἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Κλεῖς!....

Καὶ ἴδρυσαν διὰ τὴν μικρὰν Κλεῖδα τὴν χαρίεσσαν βρουσκεπὴ καλύβην εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους, καὶ ὡς τροφὸν προσδιώρισαν αὐτῇ γλυκεῖαν λευκόμαλλον ἀμνάδα.

Καὶ ἡλικιοῦτο ἡ Κλεῖς ὡς θεὰ ἀγρότις ὑπὸ τὴν ἔμμεσον τῶν νυμφῶν μέριμναν, καὶ ἦτο εὐδαίμων ζωτὰ ἀμέριμος ἐν μέσῳ τῆς φύσεως, ὑπὸ τὸν διαυγῆ κυανοῦν οὐρανόν, ἀναπνεύουσα ἄβραν καθαρὰν καὶ μυροβόλον, ἀκούουσα τὸ τερψίθυμον τῶν πτηνῶν ἤσμα, λουομένη εἰς δροσερὰ νάματα, συμπαίζουσα μετὰ τὰς χρυσαλλίδας καὶ δρέπουσα ἄνθη καλλίφυλλα καὶ αἰωνίως θαλερά.

Ἡγνοεῖ τὰς ὀδύνας τοῦ κόσμου καὶ οὐδέποτε ἔχυσαν δάκρυα οἱ διαυγεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοί.

Ἦτο εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς! μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ θεοὶ ἀντελήφθησαν τοῦτο καὶ ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο παρα πολὺ διὰ μίαν θνητὴν.

Μόλις αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς ἐφάνθησαν, ἡ θύρα τῆς βρουσκεποῦς καλύβης ἠνοίχθη καὶ ἡ Κλεῖς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κατώφλιον φέρουσα λευκὴν ἐσθῆτα. Ἡ πλουσία κόμη της περιέβαλλεν αὐτήν με κύματα χρυσοειδῆ καὶ κατήρχετο μέχρι τοῦ ἰσχυροῦς ἢ ἐξαισία μορφῆς της ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον τῆς γλυφίδος τοῦ Πραξιτέλους· οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἐν οἷς ἔβλεπέ τις τὸν σάφειρον μετὰ τοῦ σμαράγδου συνηνωμένους, εἶχον ἐκθαμβωτικὴν αἴγλην.

Τὴν πρωῖαν ἐκείνην ἡ Κλεῖς ἦτο ὑπὲρ ποτε περικαλλῆς. Ἡ πηγὴ ἐν ἣ ἔλουσθη νύξισε τὴν δρόσον τῆς μορφῆς της, καὶ τὰ ρόδα, ἅτινα ἔδρεψε, νέαν ζωηρότητα προσέθηκον εἰς τὰς ρο-

δοέσσας παρειὰς της, καὶ νέον ἄρωμα ἐπὶ τῶν κοραλίνων χεῖλέων της.

Ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς βρουσκεποῦς καλύβης ἐξετείνετο λίμνη ὠραία καὶ διαυγῆς ὡς κάτοπτρον.

Πρὸς ταύτην διηυθύνθη ἡ Κλεῖς καὶ καθήτασα παρὰ τὰς ὄχθας της ἐβύθισε τοὺς λευκοτάτους πόδας της ἐντὸς τοῦ διαυγοῦς ὕδατος της.

Ἡ νύμφη τῆς λίμνης ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ σμαραγδίνου ἀνακτόρου της, διέκρινε τὴν περικαλλῆ κόρην καὶ ἐμεινεν ἐκθαμβὸς πρὸ τοῦ θαυμασίου αὐτῆς κάλλους.

Ἀνῆλθε πάραυτα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης καὶ προβάλουσα τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της ἔνω τοῦ ὕδατος ἠτένισε τὴν Κλεῖδα περιπαθῶς.

Ὁραία κόρη, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης, τῇ λέγει τείνουσα πρὸς αὐτὴν τοὺς λευκοὺς βραχίονάς της. Ἄφες τὴν πενιχρὰν κατοικίαν σου, εἰς σὲ ἀρμόζει ἀνάκτορον ὡς κατοικία. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, θὰ ἰδρίσω πρὸς χάριν σου κοράλινον μέγαρον καὶ θὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσίν σου σμήνη κατωτέρων νηρηίδων.

Ὁραία νεᾶνις, ἄφες τὸ δάτος καὶ ἐλθέ νὰ ζήσης μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης.

Ἡ Κλεῖς ἐκίνησε μειδιῶσα τὴν κεφαλὴν.

Μάτην με καλεῖς, ὦ περικαλλῆς νύμφη, ἀπεκρίθη ἡσύχως, δὲν ἀνταλάσσω τὴν καλύβην μου οὐδὲ μετὰ τὸ μαγευτικώτερον μέγαρον, καὶ προτιμῶ τὸ εὐθαλές μου δάσος καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἡλύσια πεδία.

Εἶσαι μωρὰ, εἶπεν ἡ νύμφη, τὸ δάσος δὲν θὰ εἶναι πάντοτε θαλερόν, θὰ ἔλθῃ ὁ χειμὼν καὶ θ' ἀπογυμνώσῃ αὐτὸ τῶν φυλλωμάτων του, τὴν δὲ καλύβην σου μία ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου δύνανται νὰ καταρρίψῃ.

Ὁραία νεᾶνις, ἄφες τὸ δάτος καὶ τοὺς κινδύνους οἵτινες ἐν αὐτῷ σὲ ἀπειλοῦσι καὶ ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης.

Πολλοὶ χειμῶνες διῆλθον διὰ μέτου τοῦ εὐθαλοῦς μου δάσους, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεγύμνωσεν αὐτὸ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων του. Οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου δύνανται νὰ καταρρίψῃ τὴν ὑπὸ τῶν νυμφῶν τοῦ δάσους ἀνεγερθεῖσαν καλύβην μου. Οὐδεὶς κίνδυνος με ἀπειλεῖ εἰς τὸ δροσερὸν ἐρημητηρίόν μου· αἱ νύμφαι τοῦ δάσους αἱ ἀναδοχοὶ μου μεριμνῶσι περὶ ἐμοῦ.

Ματαίως με καλεῖς, ὦ περικαλλῆς νύμφη, οὐδὲν θὰ με πείσῃ νὰ μεταβάλλω τὴν ζωὴν, ἣν διάγω.

Ἡ νηρηὶς ἐξωργίσθη.

Λοιπὸν τολμᾶς νὰ ἀπορρίψῃς τὰς προτάσεις μου;

Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Κλεῖς.

Ἄφρον! θὰ μετανοήσης. Δὲν περιφρονεῖ τις ἀτιμωρητὴ τὴν πρότασιν νηρηίδος· θὰ σ' ἐδικηθῶ ἥττον ἢ βράδιον, θὰ σὲ πλῆξω ἐκεῖ ἔνθα πλειότερον πονεῖς· μὴ τὸ λησμονησῆς!...

Καὶ ἡ νηρηὶς πλήρης ὀργῆς κατήλθεν εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης μένεα πνεύουσα ἐναντίον τῆς ὠραίας κόρης· ἥτις ἐτολμησε νὰ τὴν περιφρονήσῃ.

Ἡ Κλεῖς ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν ὀργὴν της, ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη ἠρέμα εἰς τὴν βρουσκεπὴ καλύβην της· αἰφνης ἐνῶ ἐβάδιζεν ἀνυπόπτως, ὑλακαὶ κυνὸς ἠκούσθησαν, καὶ μετὰ τινὰ στιγμὴν μέγας κυνηγετικὸς κύων ὀρμήσας ἐκ τινος πικνοῦ φυλλωματος ἐπήδησε κατὰ τῆς νεάνιδος.

Ἡ Κλεῖς ἔντρομος διὰ τὴν ἀπρόοπτον προσβολὴν, ἔρρηξε διάτορον κραυγὴν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως σχεδόν, νέος κυνηγὸς

ώρατος ως ο 'Απόλλων ένεφανίσθη ενώπιόν της, όστις λακτίσας μετ' όργης τόν κύνα έστράφη προς την νεάνίδα, όπως καθησυχάση αυτήν. 'Η έκτακτος καλλονή τής Κλειδος τόν καθήλωσεν επί του εδάφους και πλήρης θαυμασμού και έκπληξως ήτένισε προς αυτήν· αλλά και ή Κλεις μηδέποτε άλλοτε ιδούσα άνθρωπον έμεινεν έκπληκτος επί τή θέξ του.

Τέλος ό νέος συνελθών έπλησίασε την νεάνίδα.

'Ελπίζω, ώραία κόρη, ότι δέν σοι προϋξένησε κακόν τι ό κύων μου; είπεν.

'Οχι! μέ έτρόμαξε μόνον, υπέλαβεν ή Κλεις, αλλά προσέθηκε μετά τινα στιγμήν σιωπής, θεωρούσα έταστικώς τόν νεανίαν, τίς είσαι; Μή κατά τύχην είσαι ό 'Απόλλων ή ό 'Αρης;

'Ο νέος έμειδίασεν, ούχι δέν έχω την εύτυχίαν νά είμαι Θεός, είμαι άπλους θνητός και κολουμαι Φάων.

Περίεργον! από μικρά και πολύ μικρά ζω ένταυθα, άλλ' ούδέποτε είδόν τινα είς τό δάσος τούτο, πώς συνέθη ώστε σύ σήμερον νά έλθης ένταυθα;

Συνέθη όλως τυχαίως, και είνε μέγα εύτύχημα δι' έμέ τό τυχαίον τούτο συμβάν, διότι έγνώρισα τό περικαλλέστερον πλάσμα τής γής· άλλ' είπέ μοι ώραία κόρη, κατοικείς μόνη ένταυθα;

Μόνη!

Και δέν σε πτοεί ή έρημία, δέν φοβείσαι μένουσα ούτω μόνη;

Τί νά φοβηθώ; αι νύμφαι του δάσους αι ανάδοχοί μου μέ προστατεύουσιν.

Είπέ μοι έν τούτοις, δέν επεθύμεις νά έχης σύντροφόν τινα; Σύντροφον; υπέλαβε σκεπτική ή Κλεις.

Ναι, σύντροφον· θα ήθελες επί παραδείγματι νά ζήσωμεν μαζί;

'Η Κλεις έμεινε προς στιγμήν άφωνος· παράδοxon αίσθημα άνεκράστου ήδύτητος είσεδουσε βαθυηδόν έν τή καρδία της, και αίφνης έτεινεν αυθορμητώς την χείρα προς τόν νέον και άπεκρίθη άποφασιστικώς, ναι.

Αι νύμφαι του δάσους ηύλόγησαν τόν υμέναιον των δύο νέων, και ζωή μεσοτή εύδαιμονίας ήρξατο διά τόν Φάωνα και τήν Κλειδα.

'Αλλ' είς τό βάθος τής λίμνης ήγρύπνει τό μίσος τής νηρηίδος, ήτις μετά λύσσης έθεώρει την εύδαιμονίαν, ής οι δύο νεαροί σύντροφοι άπήλαυον, και ής τās άπειλάς έντελώς ή Κλεις είχε λησμονήση.

Πρωίαν τινα, ώραίαν πρωίαν του έαρος, ό Φάων και ή Κλεις έπλησίασαν προς την λίμνην και εκαθέσθησαν παρά τās όχθας ταύτης· αίφνης το βλέμμα τής Κλειδος άνεκάλυψεν έντός του ύδατος υπό τούς πόδας των εύμέγεθες πορφυρούν κογγύλιον σπανίου κάλλους.

'Η Κλεις άφήκε κραυγήν θαυμασμού, ώ τί ώραίον, τί σπάνιον κογγύλιον! ιδέ Φάων.

'Ο Φάων χωρίς νά προσφέρη λέξιν, έκυψε και έβύθισε την χείρά του, όπως συλλάβη τό άντικείμενον του θαυμασμού τής προσφιλοϋς του συντρόφου, ότε τούτο άπροσδοκίως άποσπασθέν τής πέτρας, έν ή ήτο προσηλωμένον, ήρξατο υποχωρούν βραδέως· ό Φάων έν τώ πόθω του νά συλλάβη αυτό, είσήλην άσυναισθήτως έντός του ύδατος και ήκολούθει τό φεύγον κογγύλιον.

'Η Κλεις τρομάξασα έκ του έπικειμένου κινδύνου, έπίστρε-

ψον, Φάων, άνέκραξε, τί κάμνεις; θα παρασυρής από του ύδατος.

'Αλλ' εκείνος, ώσανεί μαγική δύναμις είλκεν αυτόν προς την λίμνην, έπροχώρει πάντοτε, ότε αίφνης τό κογγύλιον έστη. 'Ο Φάων νομίσας κατάλληλον την στιγμήν διά νά λάβη επί τέλους τούτο, έκαμιν υστάτην προς τās πρόσω κινήσειν και έκυψε βυθίσας όλόκληρον την χείρά του έντός του ύδατος, άλλ' άντί του ώραίου πορφυρού κογγυλίου, όπερ ως έκ μαγείας έγένετο άφαντον, ήσθάνθη χείρά τινα δράττουσαν ισχυρώς την ιδικήν του και σύρυσαν αυτόν μετ' άκαταγωνίστου δυνάμεως προς τās έσω τής λίμνης. 'Ο νεανίας μή δυνηθείς ν' άντιπαλαίση προς την σφοδράν και άπρόοπτον ταύτην έλξιν, άπώλεσε την ισορροπίαν και έβυθίσθη έντός τής λίμνης μέ την κεφαλήν προς τās κάτω.

'Η Κλεις κατάπληκτος και άκίνητος, ώσει άπολιθωθείσα, ήτένιζε δι' όφθαλμών μέγα ήνευγμένων την γενομένην καταστροφήν ως μή έχουσα συναίσθησιν του συμβάντος. 'Αλλ' αίφνης καγχασμοί ήκούσθησαν έκ του έσωτερικού τής λίμνης, και διά μέσου των ύδατων έφάνησαν οι πρασινοχρόοι όφθαλμοί τής νηρηίδος άτενίζοντες την Κλειδα σαρκαστικώς, ένφ σατανικόν μειδίωμα έπλανάτο επί των χειλέων της.

Είχεν έκδικηθή!...

Τότε ή νεανίς έξήληθε τής άπολιθώσεως αυτής και άνεπήδησεν άλλόφρων.

'Υπό τό κράτος τής κατά πρώτην φοράν πληττούσης αυτήν οδύνης είχεν άπολέση τό λογικόν. 'Ωρμησε προς τόν δάσος μανιωδώς τρέχουσα και γοεράς έκπέμπουσα κραυγάς. Και έν τή μανιώδει αυτής πορεία αι άνάσθαι έπλήγωσαν τό περικαλλές κρινόλευκον πρόσωπόν της, ή λευκή αυτής έσθής έξεσχίσθη και ή χρυσή κυματίζουσα κόμη της κατέλιπε τεμάχια βοστρύχων μεταξύ των κλάδων των δένδρων.

Αι νύμφαι του δάσους έξήληθον των γλαφυρών σπηλαίων των έκπληκτοι και περιεκύκλωσαν την προστατευομένην των έρωτώσαι αυτήν την αίτίαν του άλγους και τής παραφοράς της. 'Αλλ' αυτή δέν τās άνεγνώρισε, διέφυγε διά μέσου αυτών ταχεία ως βέλος και έπανήλθεν είς την όχθην τής λίμνης.

Εκεί έμεινεν άκίνητος κλίνουσα προς τό ύδωρ, άναμένουσα νά ίδη αναφανομένην διά μέσου των κυμάτων την διά παντός έξαφανισθείσαν περιηλημένην κεφαλήν του Φάωνός της.

'Και ίστατο εκεί μέ κεκλιμένην την κεφαλήν όμοία προς στήλην άλατος, ένφ αι ώραι παρήρχοντο ή μία μετά την άλλην· ή νύξ διεδέχθη την ήμέραν και ταύτην πάλιν ή νύξ, άλλ' ή Κλεις έμεινεν άκίνητος πάντοτε, κλίνουσα προς τό ύδωρ και χειμάρρους χύνουσα δακρύων.

Και ώχρίασιν αι ροδοθαφείς παρειαι της και έμαράνθη ή δρόσος των χειλέων της και έσθέσθη ή λάμψις των μεγάλων όφθαλμών της.

Τό σώμά της, ώσει έκ κηρού πλασμένον, άνελύετο κατά μικρόν μέχρως ού δέν έφαινότο έν αυτώ ή δέρμα και όστά.

Δέν έμενε πλέον έκ τής ροδοπλασμένης και γελοέσης Κλειδος, είμή ή σκιά της.

Τέλος οι θεοί οικτείραντες την άπειρον αυτής οδύνην, την μετεμόρφωσαν είς φυτόν, όπερ παρά τās όχθας φύόμενον διατήρησε την κεκλιμένην στάσιν, ήν ή Κλεις είχε ζωσα, και δι' αυτό οι θνητοί τό ώνόμασιν *Κλειδοσαρ* ('Ιτιά ή πένθιμος).

Ξανθήπιπη Ι. Καλοστύπη

ΕΡΓΑΣΙΑ

Τί είν' τό κοπάδι που 'ρχεται; τί ζωταρό 'ναι κύμα, εκεί... άπ' τό περιήγαρο του Καραϊσκου μνήμα; Τί είν' τὰ κορίτσια, που φτωχά είν' τὰ φορέματά τους, και τόσο υπερήφανα, σεμνά τὰ μέτωπά τους; Γιατί χαμογελοϋν γλυκά, και σαν τὰ χελιδόνα πετοϋνε και χαρούμενα πηδοϋν μέσα 'ς τὰ χιόνια;

+

Είν' τὰ κορίτσια του λαου... εργάζονται νά ζήσουν άφου ιδρωτα άγιο ήμέρα όλη χύσουν, Είται ή κόρη του λαου... ή κόρη ή εργατις... δέν ζητιανεύει... δέν πεινά... γιά δέξ' τὰ μάγουλά της, πώς κοκκινίζουν!... του φτωχου πατέρα της τό βάρος, δέν είναι πλέον... και γι' αυτό πετὰ μέ τόσο θάρρος.

+

Σα νά σου λένε: «Δούλεψα ως που 'βγηκε τ' αστέρι! γιατί δέν καταδέχομαι ν' άπλώσω γώ τό χέρι! βγαίνουν μαζί, σα σύννεφο, σαν πύση τό σκοτάδι, και σαν τ' άρνια 'ς τής στάρες τους πάρε κι' αυταις κοπάδι.

+

'Η εργασία της τιμής είν' άποσάλεργα άσπίδα, τὰ όνειρά της τὰ χρυσά, ή μόνη της έλπίδα!!

+

'Ο υπνος σου ούράνιος... άγγέλοι 'ς τὰ όνειρά σου! κόρη, μη πλέον, μη θρηνης... θα ζήσης, πλην... εργασου!!

(Εκ των τής 'Αγανίκης Μαζαράκη)

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Με κλονουμένους πόδας μετέβη είς την μικράν τρώγλην, ήτις τή έχρησίμευεν ως δωματιον και έρρίβθη επί τής κλίνης της όλολύσουσα. 'Εμεινεν ούτω άπυκνος μέτρι πρωίας, πικρά χύνουσα δάκρυα και άγνοουσα όποιαν άπόφασιν νά λάβη.

'Ότε έπρωχώρησεν όλίγον ή ημέρα, ψυχρά και όμυγλώδης ήμέρα Δεκεμβρίου, ένδουθεϊσα έσπευμένως μετέβη νά αγοράση γάλα, άφ' ου δέ ήτόμασεν, ως συνήθος έπραττε, τό διά τόν πατέρα της πρόγευμα άνεχώρησεν, έν φ το χαριτόβρυτον ζεύγος είς την αυτήν πίνιστε θέσειν εξηκολούθει νά κοιμάται νήδυμον.

'Επτά ώραι είχαν σημάνει και είς τās 7 1/2 ώρειλε νά εύρίσκηται είς τό κατάστημα, είς ό έργάζετο, κειμενον είς τό πρόξιστον Πουασοιέρ.

Εύρωστος και άνεπτυγμένη σωματικώς ως ήτο ή Παυλίνα κατά την εποχήν ταύτην, μέ την πλουσιωτέτην ξανθήν κόμην της, ήτις, όσάκις έμεινε αυτή, έκάλυπτε δίκην πολυτελεσιτάτου πέπλου όλον αυτής τό σώμα, τούς άπειρον άγαθότητα και τιμιότητα έκφράζοντας καστανοϋς όφθαλμούς της, τό έκτακτον εύφυλόν μαρτυρούν εύρό και προς τούς κροτάφους προέξον μέτωπον, την άπαραμίλλου γραφικότητος ρίνα αυτής οι είς την έλαχίστην συγκίνησιν φρίσσοντες ρυθωνες τής όποία έπιστοποιούν περί τής μεγάλης ευαισθησίας τής καρδιάς της, έν φ άφ' έτέου δ πάγων και τās εξαισιώς διαγραφόμενα ρόδινα χείλη έπιδόιδον έν αυτή ίσχυν θελήσει: ού την τυχούσαν. Τοιαύτη, λέγω, όποια ήτο ώραία και εύσωμος έπροκάλεσε τās βλέματα και τόν θαυμασμόν πάντων εκείνων, ότινες συνήντων αυτήν την πρωίαν μεταβαίνουσαν είς την έργασίαν της, πολλοί τών όποιων έπετάχοντο τό βήμα, όπως την πλησιάσωσι και άποτεινωσιν αυτή φιλικόν χαίρεισμον.

Αυτη άδιαφορος και ψυχρά διήρχετο πλησίον πάντων τούτων. 'Αλλ' έν οι λοιμοί θαυμασται της τή ήσαν έντελώς ιδιόφοροι ήδύνητο νά είπη τό

ΠΩΣ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕΝ

'Ο άνθρωπος είναι τό μόνον ζων όν, τό όποϊον πίνει χωρίς νά διψά. 'Όταν διψάτε, καταπραύνετε την δίψαν σας μέ ύδωρ μετρίως δροσερόν και άρκετόν, τό όποϊον πίνετε όχι μετά ταχύτητος και είς μεγάλας καταπόσεις, ιδίως ένν ζεστένεσθε ή ένν είσθε κουρασμένοι.

'Αποφεύγετε νά πίνετε ύδωρ πολύ κατά τās ώρας του φαγητου. Διάσημοι φυσιολόγοι διάσχυρίζονται ότι ή κατά την ώραν του φαγητου πόσις διαλύει τόν γαστρικόν χυμόν, του όποϊου έλαττόνει τās πεπτικās ιδιότητας και βραδύνει την χώνευσιν, ιδίως όταν τό πινόμενον ύδωρ ή ό,τι δήποτε άλλο ποτόν είναι ψυχρόν. Οι μέ άκμαίαν υγείαν άνθρωποι, οι κινούμενοι πολύ έν υπαίθρω κατά τό διάστημα τής ήμέρας, δύνανται νά πίνωσιν άκινδύνως έν ποτήριον ύδατος είς τό φαγητόν των. 'Αλλ' οι διάγοντες καθιστικόν βίον και οι άσθενεις όφείλουσιν νά αποφεύγωσι τούτο, άρκούμενοι είς όλίγον οϊνον κεκραμμένον μεθ' ύδατος.

Οι λεπτοφυοϋς κράσεως άνθρωποι όφείλουσιν νά πίνωσι θερμά ποτά, έν μετρία πάντοτε δόσει. Τά θερμά ποτά έρεθίζουσιν και υποκινούσιν την κυκλοφορίαν και βοηθοϋσιν την πέψιν λαμβανόμενα είς μετρίαν δόσιν κατά την ώραν του φαγητου. 'Η συνήθεια πολλών νά πίνωσι τό τέϊον μετά του γεύματος ή του προγεύματός των είναι πολύ καλή.

Ουδέποτε πίνετε ψυχρόν ύδωρ ήμισίαν ώραν τουλάχιστον πρό του γεύματος. Τό ψυχρόν ύδωρ καταβιβάζει την έν τώ στομάχω θερμότητα, ήτις όχι μόνον έμποδίζει ούτω την χώνευσιν, αλλά και δυσκόλως επανέρχεται είς την φυσικήν της κατάστασιν. 'Υπάρχουσι δέ άνθρωποι και ιδία γυναίκες τόσον λεπτοϋ οργανισμού, ώστε έξαντλοϋσι κυριολεκτικώς τούτον, ίνα βοηθήσωσι τόν στόμαχον, έκ του όποϊου έξαρτάται ή υγεία και ή ζωή. Ούτως άνθρωπος λεπτοφυοϋς οργανισμού μη πα-

αυτό και περί του άγρου και άσθενικοϋ εκείνου νεανίου του έχοντο: γλυκυτάτους γαλανοϋς όφθαλμούς, εύρό ποιητικόν μέτωπον, όστις χωρίς ποτε νά άποτεινή αυτή τόν λόγον, ιστάμενος παντοτε όπισθεν των ύέλων των παραθύρων του καταστήματος, έν φ αυτη έργάζετο, έμεινεν επί ώρας όλοκλήρους έν έστάσει πρό τής καλλονής της;

Ποϊον τό όνομά του; Ουδείς τό έγνώριζεν. Αι σιδερωτριάι άπεκάλουν αυτόν γελωσαι τό ό μ ζ τής Παυλίνας, διότι τούτοϋν θαυμασμόν, τοιαύτην έκστασιν έξεδήλου πάντοτε τό βλέμμα του προσηλούμενον επ' αυτής, ώστε ούδεις ύπηρεν ό δυνάμενος νά άμφιβάλη περί των αίσθημάτων, ύφ' ών ούτος ένεφορείτο.

Πρωίαν τινα μία των μαθητευομένων σιδερωτριών, άνήκουσα είς την χορείαν των εκραυλισμένων εκείνων χαμινών, διά τὰ όποια ή ζωή από του δεκάτου τής ηλικίας έτους ούδεν έχει τό μυστήριον, είσήληθε θριαμβευτικώς είς τό κατάστημα.

—'Ηξεύρω τό όνομα του έραστοϋ τής Παυλίνας, είπε. . .

—'Ηξεύρωτε περισσοτέρα από έμέ, την διέκοψεν είπούσα αυτη καταγνακτισμένη, διότι έτόλμων νά θίξωσι τό μέλλον ευαίσητον και μύχιον μέρος τής καρδιάς της, του' όπερ έν τή άπειρω άγνώτητι της έθεώρει ως έληθη βεβήλωσιν.

Την λέγουσιν Πέτρον εξηκολούθησε τό χαμινών ούδόςλος προσέξαν είς την διακοπήν Τόν ήκολούθησα, είναι: υπάλληλος του μεγάλου οικου Ζάκομφεν.

—'Η πληροφορία αυτη προκάλεσεν επανειλημένα έπιφωνήματα φθόου.

—Διάβολε! Καλά την έχει! . . . Θα γίνης λοιπόν πλουσία, θα έχης άμάξια; . . .

—Νά μέ πάρης καμαριέρα σου, όταν θα γίνης Κυρία. . .

'Η Παυλίνα ήκουε πάντα ταυτα ύψουσα τούς ώμους μετ' αυξούσης άγανακτίσεως.

—Είναι τρέλλα, σās βεβαιώ, είπε, νά προσέχετε είς τās άνοησίας και τās ψεύθει τής μικράς αυτής.

Εκείνη, δι' ήν τό ήμισια κοσμητικόν τούτο έπιθετον ήν προωρισμένόν, έφάνη μεγάλως περαχθείσα εξ αυτου.

—'Ωρίστε μας! είπε 'Ψέμματα και άνοησία! Κανένα ψέμμα δέν είπα και νά μέ συμπάθη ή χίρι σου, αυτόν, γιά τόν όποϊον όμιλώ, τόν ακολουθήσα πρό όλίγου και τόν είδα νά έμβαίνη από την μεγάλη πόρτα του μεγάλου Ζάκομφεν σαν άνθρωπος που μπαίνει στο σπίτι του, γι' αυτό δέν θα μου φανή καθόλου παράξενο νάκούσωσθε ότι είναι κανάνας από τους

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατά των τριχών του προσώπου. Ουδέν αηδέστερον γυναικίς πωγοφόρου ή μουστακοφόρου, αλλά και ουδέν δυσκολώτερον της ερίπαξ εκρίζωσης των τριχών και μη αναρύσεως αυτών. Πάντα τὰ μέχρι τουδε γνωστά φάρμακα εκτός του ότι καταστρέφουσι τὸ δέρμα ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκή προς τελείαν ἀπό των τριχών ἀπαλλαγὴν. Μέσον ἀπλούστατον καὶ σχεδόν ἀβλαβές προς εκρίζωσιν διὰ παντός των τριχών τούτων είναι ἀλοιφή ἀποτελουμένη εκ 15 γραμμ. ἀσθέντου ἀπαύστου και 1 γραμμ. τηλερίου (sulfure d' arsenic) τριβόμενα και μετά ταυπα ζυμονόμενα με λευκὸν ὠόν.

Πρὶν ἢ κατακλιθῆτε τὴν ἐσπέραν ἀλοιφῆτε δι' ἐλαίου τὸ τριχωδὸς μέρος τοῦ προσώπου και μίαν ὥραν τὸ στεγνόνετε καλῶς. Τότε βυθίζετε λεπτὸν χρωστήρα εἰς τὴν ἀλοιφὴν σας και δι' αὐτοῦ ἀλοιφῆτε τὸ ἀτριχῶτον μέρος τοῦ προσώπου. Ἐπαναλαμβάνετε τοῦτο κατὰ σειράν ἐπὶ τινὰς ἐσπέρας, μέχρις οὗ αὐτὴ τρίχες πέσωσι, ἵνα μὴ πλέον ἀναφανῶσι.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἄγκινάρες παραγεμιστάς. Κίψατε κημὴν ὡς συνήθως, προσθέτουσα ὀλίγον πάχος χοίρινον, ἐν κρόμμυον ψιλοκομῆνον, μαϊντανό, ὀλίγην ψύχαν ψωμί μουσκεμένον ἐντὸς ζωμοῦ, και ἐν ὠόν.

Πλύνετε και καθαρῶστε τὰς ἀγκινάρας σας, χωρὶς νὰ κόψετε τὰ ἄκρα των φύλλων ἀνὰ ἓν, ἀλλὰ ὅλα μαζί. τὰ ὅποια θὰ σὰς χρησιμεύσουν, ἵνα σκεπῆσθε τὰς ἀγκινάρας. Ἀλατίζετε τὰς ἀγκινάρας, Ἀφαιρεῖτε διὰ μαχαιριδίου τὸ ἐσωτερικὸν τριχωτὸν μέρος της ἀγκινάρας και ὀλίγα φύλλα και τὸ κοίλωμα τοῦτο γεμίζετε με τὸ ἄνω μίγμα, τὸ ὅποιον σκεπάζετε με τὴν κορυφὴν των φύλλων, ἀεκρατῆσατε. Τοποθετεῖτε κατὰ σειράν τὰς ἀγκινάρας σας, τὸ σαρκώδες μέρος πρὸς τὰ κάτω, ἐντὸς καραβάνας, εἰς ἣν ἔχετε θέσει ἄφθονον βούτυρον και ἐν ποτήριον δυνατοῦ ζωμοῦ κρέατος, και τὰς ἐψήνητε με ἐλαφρὰν πυρὰν ἀπὸ κάτω και ἀπὸ πάνω. Εἰς τὸ μεταξύ ἐὰν ἐρρόφησαν τον ζωμόν χωρὶς νὰ εἶναι ἔτοιμον, τὰς βρέχετε και πάλιν ἐκ διαλειμάτων με ὀλίγον ζωμόν κρέατος. Ὅταν εἶναι ἔτοιμοι, ἀποσταλάζετε μετὰ προσοχῆς τὴν σάλτσαν των, και τε βούτυρον, τὸ ὅποιον χύνετε εἰς αὐτὴν και ἐὰν θέλετε τὴν κόπτετε με ἀγρολέμονον και τὴν χύνετε ὡς ἔχει ἐπὶ των ἀγκιναρῶν σας εἶναι γευστικώταται.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Table with 3 columns: Name, Address, Amount. Includes entries for H. K. Eirini Phragmaton, H. K. Anastasia P. Sialta, and O. K. Maurogianni.

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΛΑΡΑΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

Σάπωνες, αναψυκτικά υγρά, ὀδοντοκόνεις, ἀρώματα à la Sarah Bernhard. Τὸ μυστήριον της μαγίσης καλλιτέχνιδος ἀνεκαλύθη. Πῶς διετήρει με ὄλην τὴν ἰσχυρότητα της τὸσον θαυμάσιον και ἀνθρώπιν δέρμα; Μεταχειρίζετο ἴδιον σάπωνα, ἰδίως σκευασίας, ἃς κατέστησε γνωστὰς εἰς τὸ κοινόν ὁ μυσθὸς της, ὅστις ἐδόκεν εἰς αὐτὰς και τὸ ὄνομά της ὡς τίτλον. Τὸ μυροπωλεῖον Στίνη ἔφερεν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια της Sarah Bernhard, ἀτινα θέτει εἰς τὴν διάθεσιν των πολυπληθῶν πελατῶν του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη κάτοχος και της γαλλικῆς και φέρουσα ἀρίστως συστάσεις ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκαλίου εἰς καλὴν οἰκογένειαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΜΑΣ ΥΓΙΕΙΣ

Και ἔλλοτε ἐξήραμεν τὰ ἄπειρα πλεονεκτήματα της καλῆς ὑποδήσεως, ἣτις ἀποτελεῖ τον κυριώτατον χαρακτηρισμόν παντός καλαισθητοῦ ἀνθρώπου, και ἀποδεικνύει πολῦτιμος παράγων ὄχι μόνον της ὑγιεινῆς των ποδῶν, ἀλλὰ και ὅλου τοῦ σώματος. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κατασκευάζη τις στερεὰ και κομφῆ ὑποδήματα, ἀλλὰ νὰ γινώσκῃ και πῶς νὰ ἐργάζεται αὐτὰ, ὡστε και ἐλαφρὰ νὰ εἶναι και ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, νὰ ἐνεργῆται εἰς τὸς πόδας ἐλευθέρως, και ἡ τρυφερότης τοῦ δερματος νὰ μὴ καταστρέφηται και τὸ βάλισμα νὰ τελῆται με τὴν ἐλαφρότητα και τὴν εὐκαμψίαν, ἣν μόνη ἐπιστημονικὴ ὑπόδησις δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ. Ὁ κ. Τσάμης, περὶ οὗ και ἄλλοτε ἐγράψαμεν, κατέχει τὸ μυστικὸν τοῦτων Γαλλῶν ὑποδηματοποιῶν, τὸ ὅποιον προτιθέμενον εἰς τὴν προτέραν καλλιτεχνικὴν δεξιότητά του ἐξασφαλίζει ὑπόδησιν ἐντελῆ ὑπὸ πᾶσαν ἐσοψίν. Οἱ ἐκ των ἐπαρῶν πελάται του, οἵτινες ἤδη κατεσκεύασαν εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του ὑποδήματα, δύναται, γράφοντες μόνον εἰς αὐτόν, ἀνεῦ ἀποστολῆς νέων μέτρων, νὰ ἔχωσι νέα ὑποδήματα. Οἱ πρώτην ἤδη φερὰν πρὸς αὐτόν ἀπευθυνόμενοι, ἄς στείλωσι τὴν περιφέρειαν τοῦ ποδός των ἐπὶ λευκοῦ χαρτοῦ διὰ μολύβδου σημειουμένην. Τὸσον ἀρκεῖ.

Διευθυνεῖς: Ἰωάννης Α. Τσάμης ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 45.

ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΣΜΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθ 12.

Ἐπιπλα ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ των τελευταίων Ἑυρωπαϊκῶν ἐργοστασίων με πλοῦτον, πολυτέλειαν και καλαισθησίαν ἀπαράμιλλον. Ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου κάμνουσι τὰς προμηθεῖας των τα μεγαλύτερα ἐπιπλοπωλεῖα της πρωτεύουσῆς και πωλοῦσιν αὐτὰ ὡς εὐρωπαϊκά. Τιμὰι κατώτεραι συναγωνισμοῦ. Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο θὰ σὰς πείσῃ ὅτι μόνον ἐδῶ ὑφείλετε νὰ κάμνητε ὅλας τὰς προμηθεῖας της ἐπιπλώσεως τοῦ οἴκου σας.

ΝΕΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ἀρίστα κατηρτισμένος, ζητεῖ ἐργασίαν γραφικὴν ὑπὸ οἰουσῆποτε ὄρους. Διὰ προγύμνασιν παιδῶν εἶναι καταλλήλστατος. Ἀξιώσεις μετριάται. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

μια; των ἰσχυρότερων οἰκίων τῆς ὁδοῦ Ριβολῆ κειμένης εἰς βηματων τιῶν ἀπόστασιν, ἐπραιτε δὲ τοῦτο οὐχὶ μετὰ της διακρινούσης αὐτόν δειλίας, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπος ἔχων δικαιώματα οἰκοδεσπότου διὰ τρόπον ὀηλ. ἀρκούντος ἐπιτακτικού.

Ἡ θύρα ἠνοίγη πᾶραυτὰ. Ὁ Πέτρος εἰσῆλθε τότε πλησιάζας δὲ ὠραῖον θυρωρεῖον κειμένον εἰς τὰ δεξιά μεγαλοπρεπεστάτης και καλῶς φωτισμένης κλίμακος ἐκρουσεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ὑποπινάκου αὐτοῦ διὰ φωνῆς δὲ σταθερᾶς ἀλλὰ πάντοτε γλυκείας, εἶπε: — Σηκωθήτε γρηγορα, Κα Ἐρμαν, ἐγὼ ὁ αὐθέντης εἶμαι ἐδῶ και ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σας και τὸν σύζυγόν σας, ἐνδύθητε τάχιστα.

Ἐπιφώνημα ἐκπληξέως ἠκούσθη τότε, σῶμά τι ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ παπέδου, ἐν ᾧ γεροντικὴ φωνὴ ἔλεγε: Σῆνω Ἐρμαν, σῆνω γρηγορα. Ὁ κ. Βαρόνος ἔλθε και μᾶς θέλει.

Ὁ ἱματισμὸς τοῦ γηραιῦ ζεύγους συνεπληρώθη τάχιστα, ἐντὸς δύο δευτερολέπτων οἱ δύο σύζυγοι ἦσαν ἔτοιμοι και συνηντῶτο μετὰ τοῦ Πέτρος, ὅστις ὄρθιος πρὸ τοῦ οὐδοῦ της ἐξωτερικῆς θύρας ἔτεινε τὸ οὐς, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι οὐδεὶς εἶχε πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος ἐνθα εὕρισκετο ἡ Παυλίνα, διότι ἐνεκα τοῦ πικνοῦ σκότους ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνη τις εἰς δύο δημάτων ἀπόστασιν.

— Ἐλθετε, εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ νεανίας. Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος της ὁδοῦ κείται δυστυχῆς κόρη λειπθῆμος ἐπιθυμῶ νὰ μεταφέρω αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν σας και πρὸς τοῦτο ἔχω ἀνάγκην της βοθηθείας σας.

Οἱ δύο γέροντες τὸν ἠκολούθησαν, χωρὶς νὰ κάμωσι παρατηρησίαν τινὰ χωρὶς νὰ ἀποτεινῶσιν αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν. Ὁ Πέτρος εὔρε τὴν Παυλίαν πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν και εἰς ἣν κατὰστασιν τὴν εἶχεν ἀφήσει. Τὴν ἀνεσῆκωσεν ἐκ των βραχιόνων μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, τὴν ἔθεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐρμαν λέγων πρὸς αὐτόν: — Τώρα ἐμπρός. Σιγὰ ὁμως, ἀποφεύγετε τοῦ κλονισμοῦ.

Πέντε λεπτά μετὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ ἀερίφωον ἦτο ἐκ νέου ἀνημμένον ἐντὸς τοῦ θυρωρείου, ἠδύνατό τις δὲ νὰ διακρίνη ἐν αὐτῷ πλοῦτιαν και ἀπαστρέπτουσαν ἐκ της καθαριότητος ἐπιπλώσιν. Ἐπὶ εὐρείας ἐξ ἀνακαρδίου κλίνης ἔκειτο ἡ λειπθῆμος κόρη, τὴν ὅποιαν περιστοιχίζον αἱ τίμαι και ἀγαθαί μορφαί των δύο γερότων ἐπιθαψλευόντων αὐτῇ πᾶσαν δυνατὴν περιθάλψιν. Ἡ λειπθῆμος της ἐν τούτοις ἐξηκολούθει, τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς διακυβεῖσα θανάσιμος ὠχρότης, τὴν ὅποιαν ἐπηύξανεν ἡ ἀντιπαρθεσις των σκοτεινῶν και μακρῶν βλεφαρίδων της, ὡστε ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὴν ὡς νεκράν μᾶλλον ἢ ζῶσαν.

— Ὁ κ. Βαρόνος προτιθεταὶ νὰ ἀφήσῃ ἐδῶ τὴν μικρὰν; ἠρώτησεν ἡ Ἐλιζαβέτα μετὰ καλοκαγᾶθου ὕφους. Κατόπιν φουθηθεῖσα μὴ ἐκλάδωσιν ὡς ἀδιάκριτο τὴν ἐρώτησιν της προσέθηκεν: — Ὡ! ὄν ζητῶ νὰ μάθω τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου βαρόνου. Ἐὰν κρίνη πρέπον νὰ ἀφήσῃ ἐδῶ τὴν Δεσποινίδα, δὲν ἔχει ἢ νὰ δώσῃ ἡμῖν τὰς πρὸς τοῦτο διαταγὰς του. Ὁ κύριος βαρόνος γνωρίζει ὅτι εἰμεθα αὐτῷ ψυχῆ τε και σώματι ἀρρωστωμένοι, τολμῶ μόνον νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελεν ἀποφασισθῆ διὰ τὴν μικρὰν νὰ μείνῃ ἐδῶ, κατεπιείγουσα ἀνάγκη εἶναι νὰ ληφθῆ δι' αὐτὴν και ἄλλη τις ἀπόφασις.

— Ποῖα;

— Πρῶτα, πρῶτα νὰ στείλωμεν νὰ καλέσωμεν ἓνα ἱατρόν. Κατόπιν συμφώνως πρὸς ὅ, τι δι' αὐτὴν ὁ ἱατρός ἤθελε διατάξει, νὰ μεταφέρωμεν τὴν ἀσθενῆ εἰς μέρος κατὰλληλον.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ἐὰν ἡ ἀσθενία εἶναι σοβαρὰ — και τοιαύτη προμηνύεται — ἡ μικρὰ δὲν δύναται νὰ νοσηλευθῆ ἐντὸς θυρωρείου. Φρονιμώτερον ὡς ἐκ τούτου μοὶ φαίνεται νὰ μεταφέρωμεν αὐτὴν εὐθὺς εἰς ἀρχλῆς ἐκεῖ, ἐνθα θὰ ἠδύνατο και ἀκολούθως νὰ μείνῃ.

— Τὸ δευτερον πάτωμα της οἰκίας ταύτης δὲν ἐνοικιάσθη ἀκόμη. Ἐὰν ὁ κ. βαρόνος ἐπιθυμῆ νὰ τὸ κρατήσῃ δι' ἑαυτόν, ὁ Ἐρμαν πηγαίνει ἀμέσως αὐριον τὸ πρῶτ εἰς ἐνὸς ἐπιπλοποιοῦ και φροντίζει διὰ τὴν ἐπιπλώσιν.

— Ὅχι, ὄχι, ὑπάρχει διαθέσιμον μέρος καταλλήλοτερον Ἐρμαν, θὰ ὑπάγῃς τώρα ἀμέσως εἰς τὸ μέγαρον της ὁδοῦ Πουασονιέρ, θὰ εἰπῆς πρὸς τὸν Λυγουστον νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ μεγάλο λανδὸ και νὰ θέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ προσκαιφαιλακα. Ὅχι ἀναδῆτε ἐπὶ της ἀμάξης μόνον σεῖς οἱ δύο, και θὰ ἔλθητε ἐδῶ με ταχύτητα ἀστραπῆς, χωρὶς ψυχῆ ζῶτα νὰ λάθῃ γινῶσιν των διατρεφάντων.

— Ὁ κ. Βαρόνος δύναται νὰ εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν ἡσυγος, αἱ διαταγαί του θὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα. Ἡ Ἐλιζαβέτα και ἐγὼ εἰμεθα αὐτῷ τῶσον ἀρρωστωμένοι, ὡστε και τὴν ζωὴν μας πρὸς χάριν του εἰμεθα πρόθυμα νὰ θυσιάσωμεν.

— Εὐχαριστῶ, γηραιέ μου φίλε, εἶπεν ὁ νεανίας εἰς ἄκρον συγκεκμημένως. Γνωρίζω ὅτι δύναμαι νὰ βασιθῶ εἰς τὴν ἐγχευθῆσαν και ἀρρωστίαν σου. Τώρα πῆγαινε και ἐπᾶνελθε ὅσον τὸ ταχύτερον. Αἱ στιγμαί εἰσι πολῦτιμα.

Ὁ Ἐρμαν ἀνεχώρησε. Ἡ Ἐλιζαβέτα ἔτερου ἐπεδαψίλευε τῇ ἀσθενεῖ μητρικῆς ὄλων περιθάλψεις και περιποιήσεως.

Ὁ Πέτρος καθήμενος εἰς τοὺς πόδας της κλίνης ἦτο ἐγθῶς ἀρρωστώτερος κατὰ τὸ φαινόμενον δὲ λίαν ἀπαθῆς, οὐδεμία ἐντούτοις των κινήσεων της κ. Ἐρμαν διέλαβε τὴν προσοχὴν του.

(Ἀκολουθεῖ)